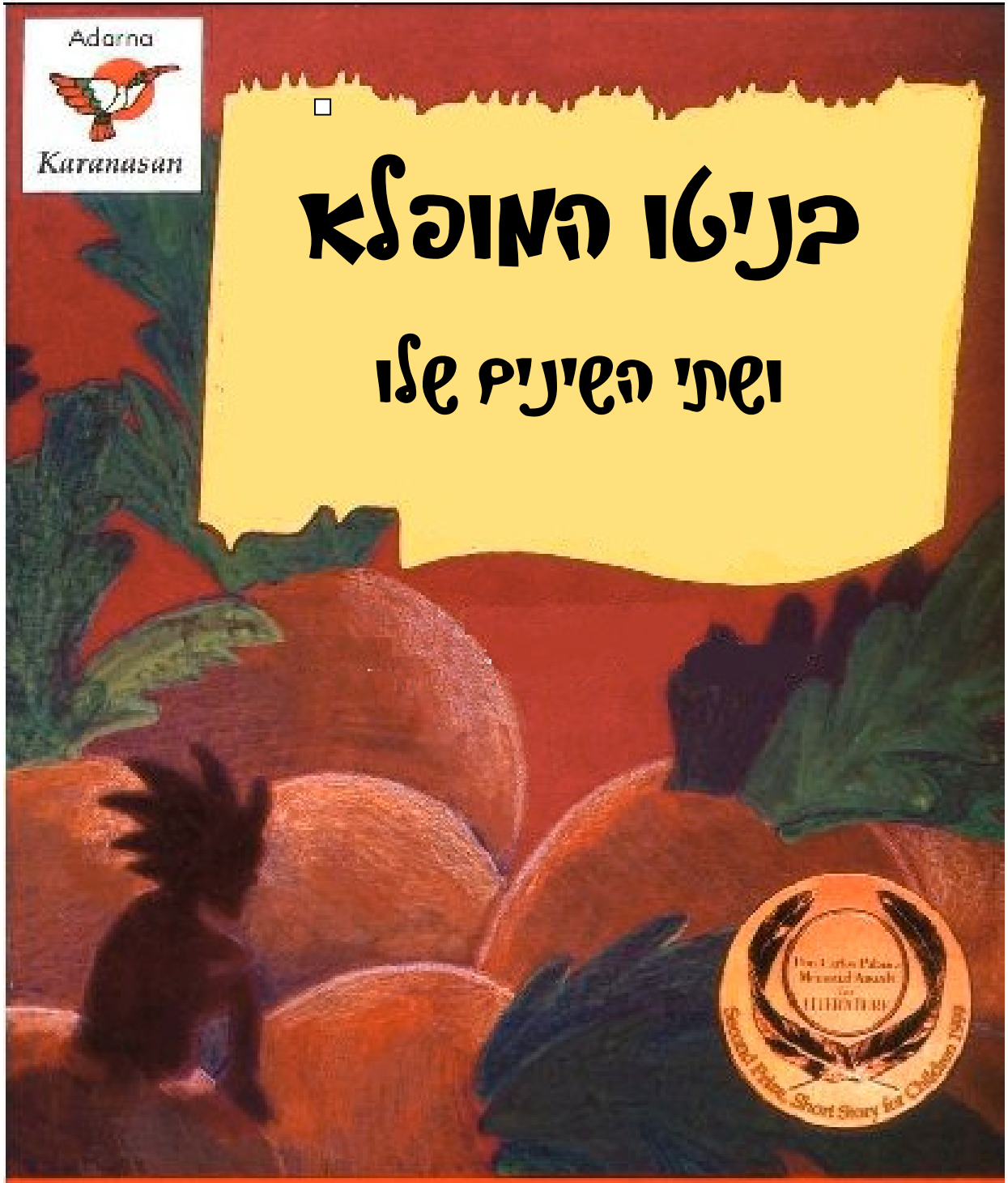

בניטו המופלא

ושתי השינים שלו

כתבו אוגי ריוורה, מייק ריוורה * צייר ג'סון מוס.

לפני שנים, בעיר סאן קריסטובל בפיליפינים, נולד תינוק עם שיניים בפה.
המיילדת פרצה בצחוק כשראתה את חיוכו מלא שיניים. גם אמא שלו התחילה לצחוק והצחוק של שתיהן צלצל בכל העיר במשך שבועות רבים. הן צחקו וצחקו עד שנפטרו מרוב המאמץ, עם חיוכים טיפשים על פניהן.

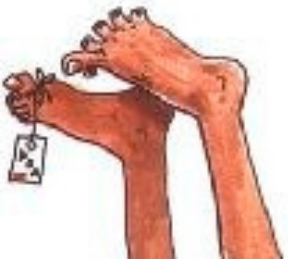

איש לא רצה לטפל ביתום, עד שהנזירה מרגריטה לקחה אותו למנזר. קראו לו בניטו, על שם סבא של סבא של אם המנזר, שגם לו היה חיוך מגוחך ומלא שיניים. כשבניטו גדל הוא עזר לנזירות לטפל בשדות צנון-ענק המפורסם שלהן, שהתאים מאוד לכבישה.

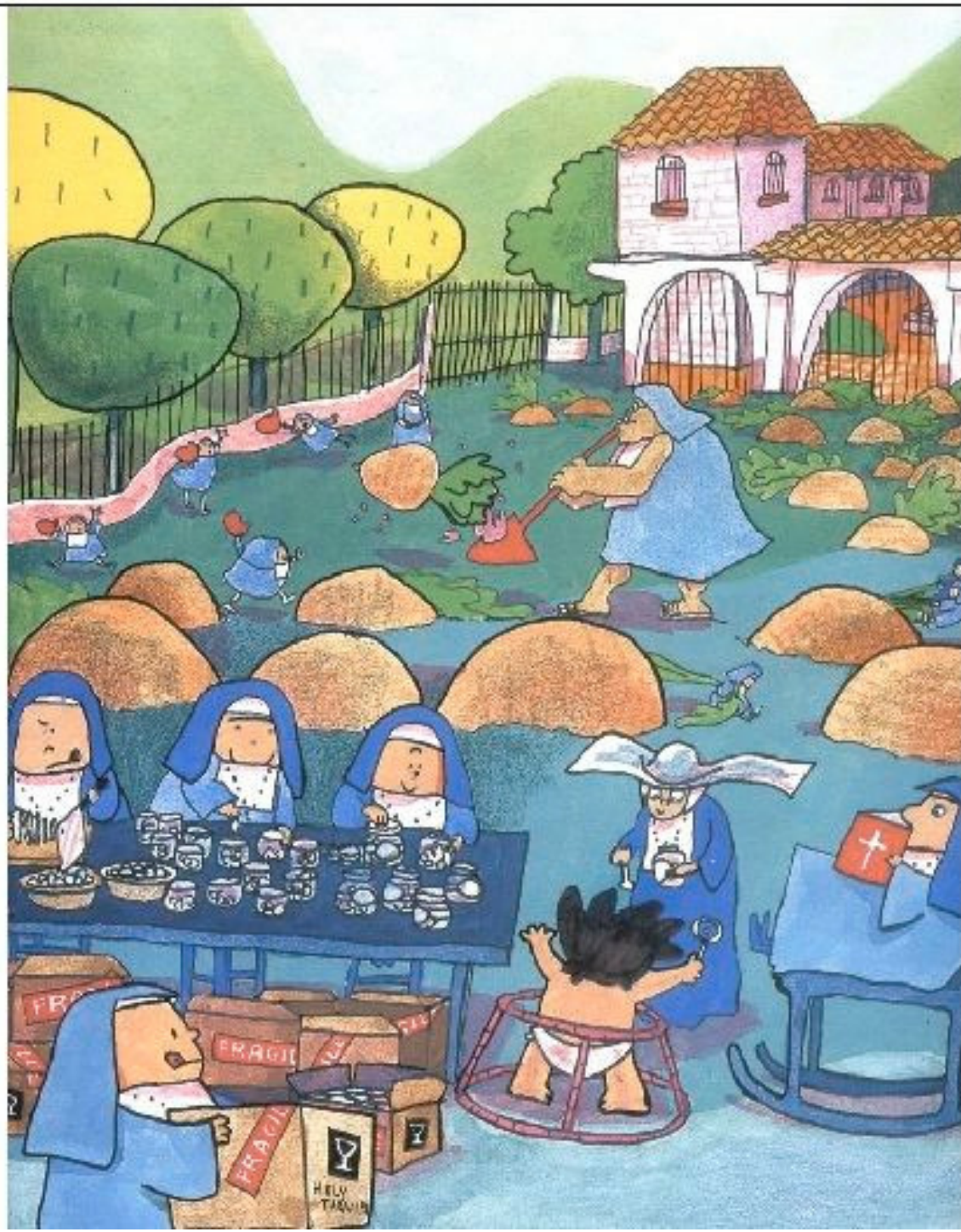

לולא שיניים שלו, היה בניטו גדל לנער יפה. אך השיניים הקדמיות שלו גדלו ונעשו ארוכות ומה שיותר גרוע, בלטו כמו שיני-פיל. בניטו התבייש בהן והעדיף להתבודד, לא היו לו חברים ורוב הזמן רק לעס צנון.

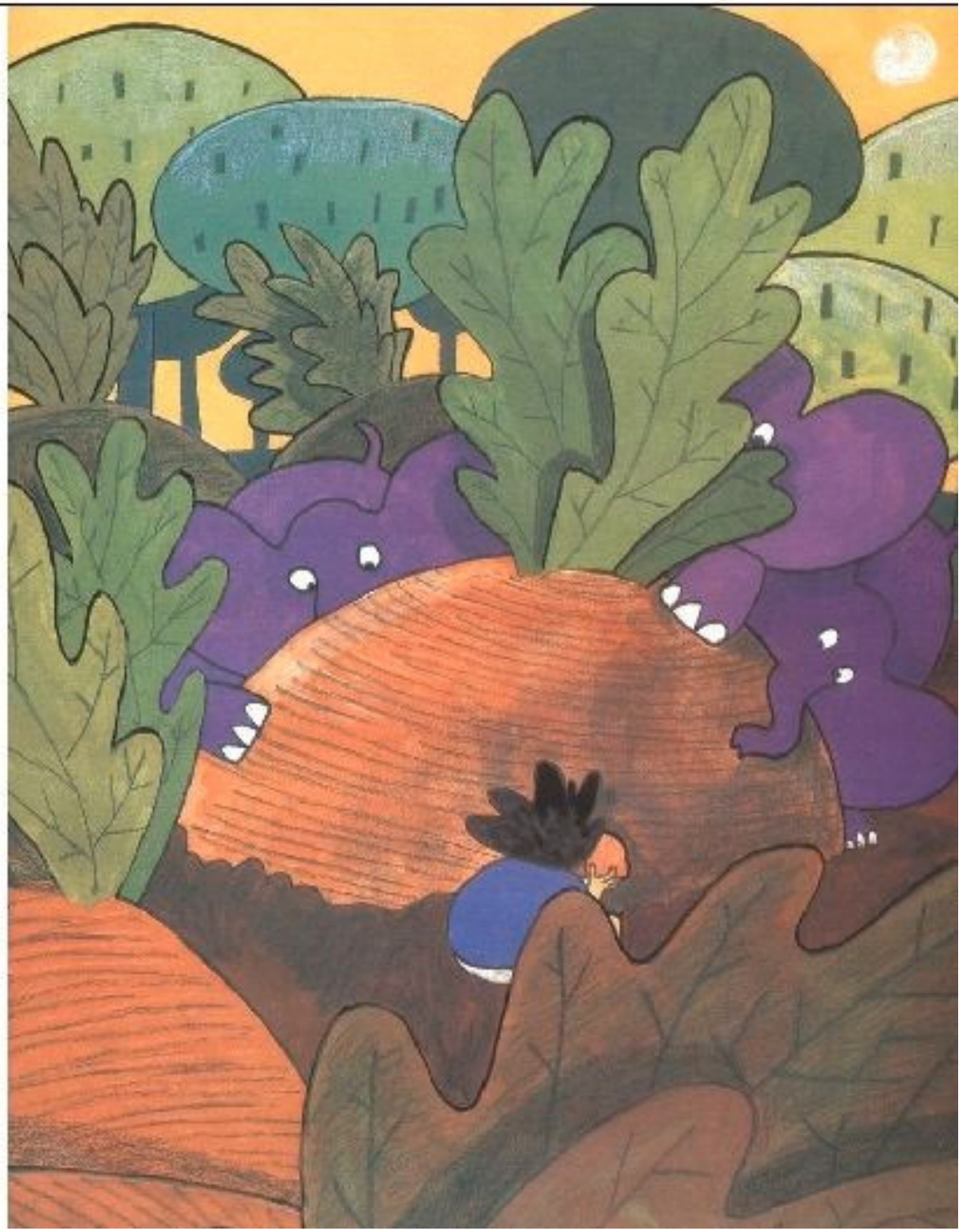

כשהגיע זמן לעזוב את המנזר בניטו עבר ממקום למקום כי שיניו המוזרות הקשו לו למצוא עבודה. כשפעם הזמינו אותו לשמש שרת בכנסייה, כל הציבור פרץ בצחוק אדיר.

בסוף הוא נשכר כנער אורווה של דון פריקו, ראש העיר. אך כשרצה להביס את סוסו הערבי הנהדר של הדון, הסוס הביט עליו ארוכות וצהל "הה-הה-הה! לפי השיניים שלך תוכל לאכול סוס! ניהה-הה-הה -הה-הה!"

יום אחד ישב בניטו תחת עץ בדרך, כשששיירת קרקס עברה לידו. מנהל הקרקס ניגש אליו ואמר "אני מרקוריו המופלא, הקוסם הגדול של כל הזמנים. ידידי, האם תסכים להשתתף בהצגות שלנו?"

"אני בקרקס? ואיזה תפקיד תיתן לי?" שאל בניטו.

"הו, נפרסם אותך כשפן אנושי, אותו אוציא מכובע בסוף ההצגה" קרא הקוסם.

בניטו רק הסתובב והלך. הוא לא רצה להתפרסם כשפן.

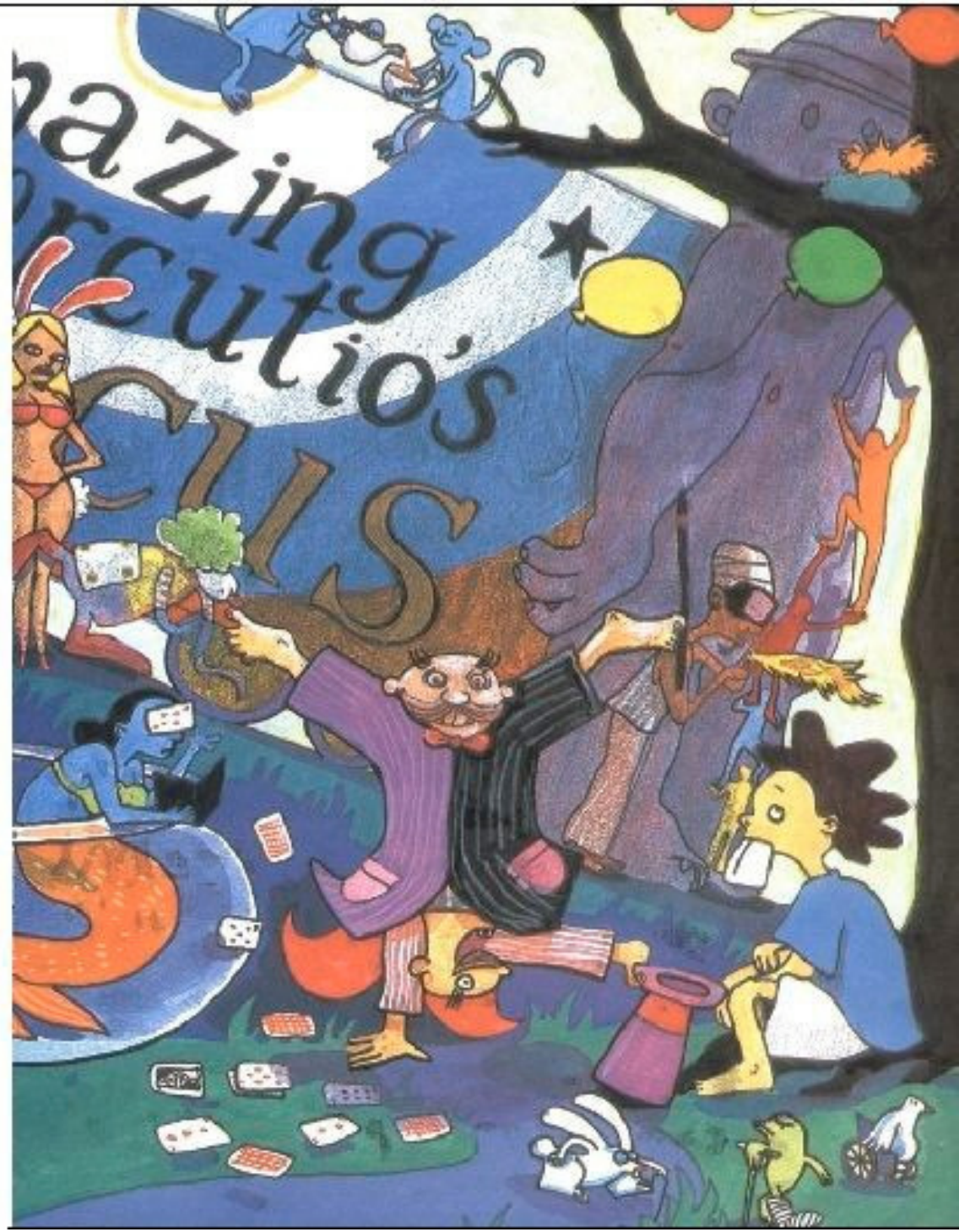

כך היה תמיד. השיניים הקדמיות שלו הביאו לו רק בושה והשפלה. לאן שרק פנה האנשים צחקו. התייחסו אליו כמו אל ברייה משונה או מפלצת מכוערת שמפחידים בה ילדים סוררים. הו! כמה שהוא רצה להתפטר מהשיניים הארורות!
אך איש מרופאי שיניים בעיר לא ידע איך להוציא אותן.

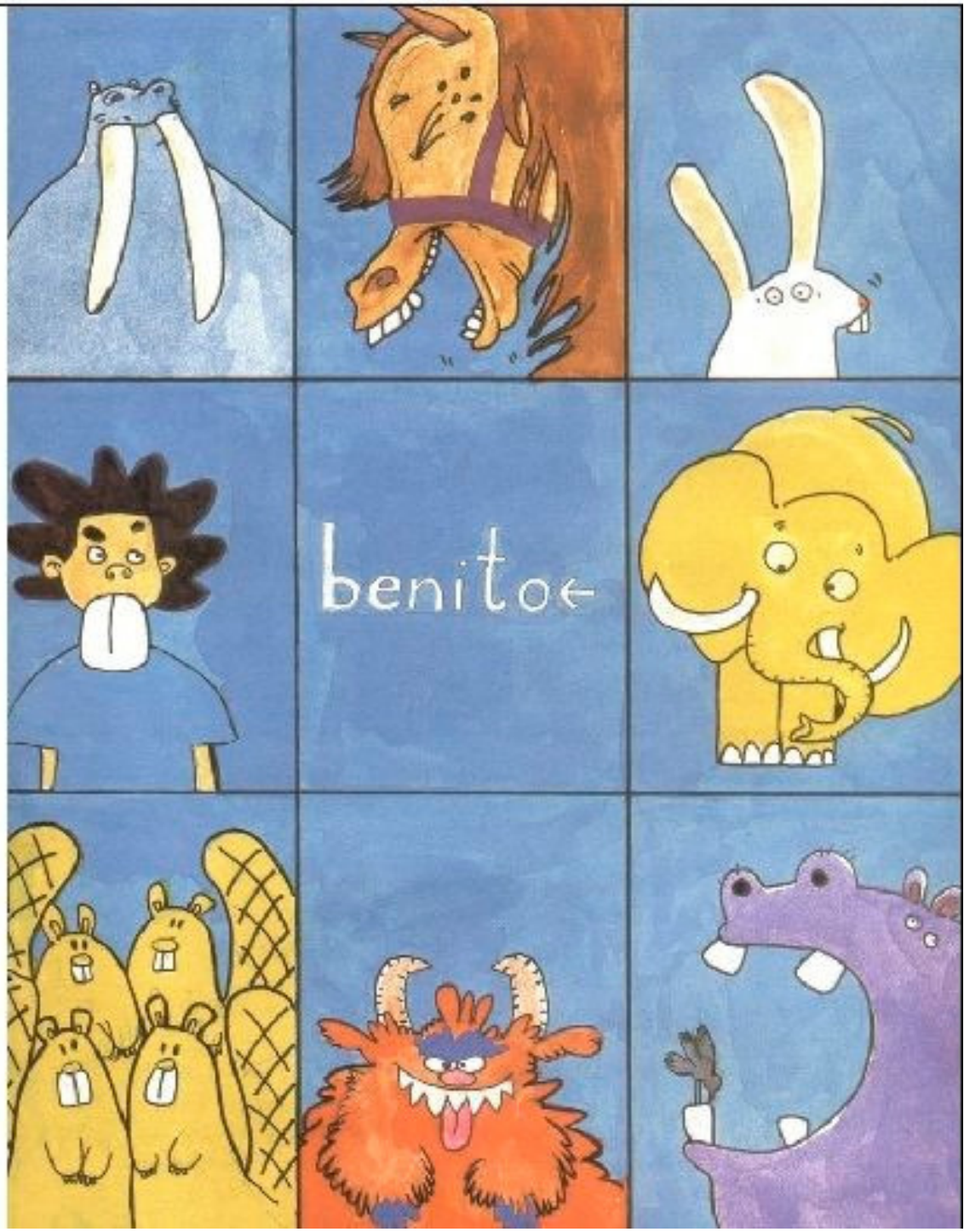

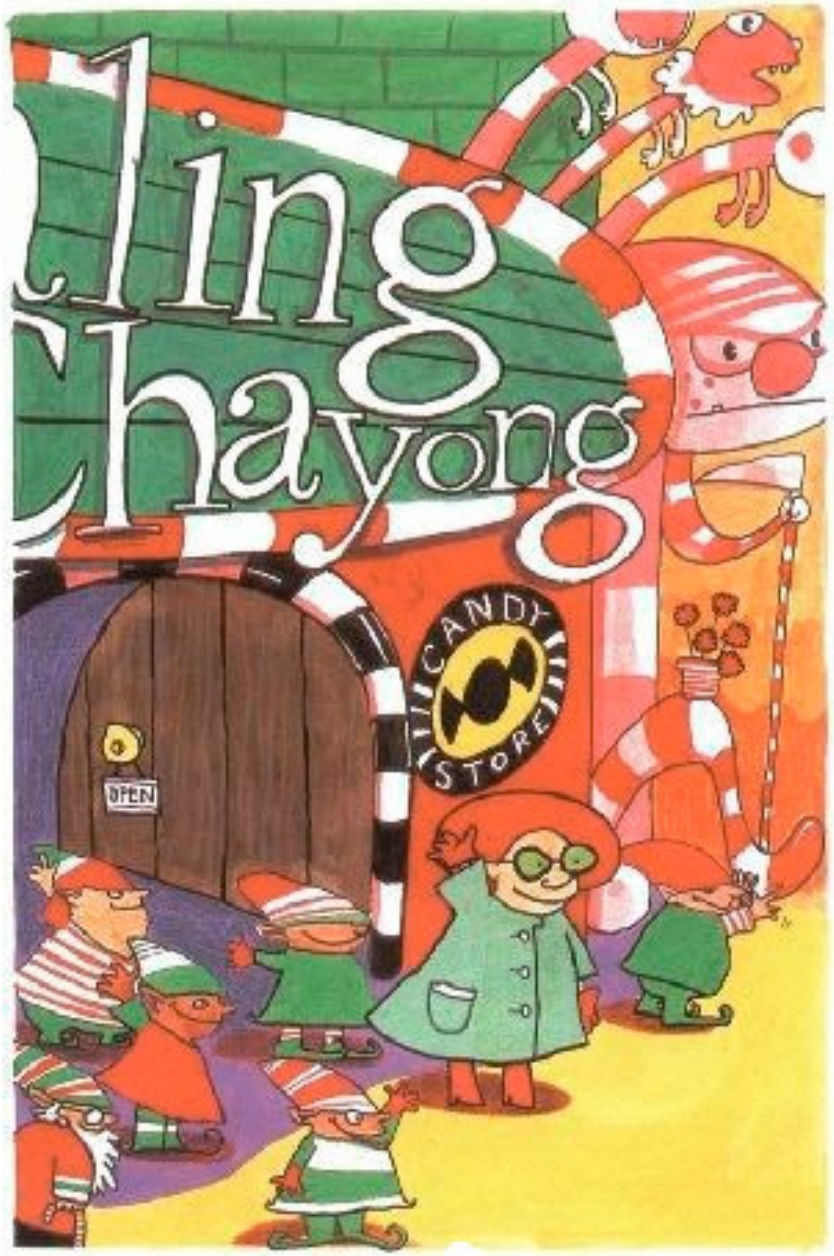

"טוב" חשב בניטו "אעשה זאת בעצמי. צריך לגרום להם להירקב." הוא הלך לחנות ממתקים וקנה שלוש חבילות גומי לעיסה, שקית גדולה של סוכריות, חמש חבילות שוקולד, שתי צנצנות ריבת תות וקופסת ופלים מצופים. במשך שבוע אכל בניטו רק ממתקים וקיווה שהשיניים שלו יתקלקלו וירקבו, אך זה לא קרה. הוא קיבל רק כאב בטן.

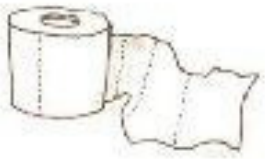

בניטו לא התייאש. עלה לו רעיון חדש איך להתפטר מהשיניים הבולטות. הוא חיפש וקנה את חבל הקנבס החזק ביותר שניתן היה למצוא בחנות חומרי בניין. הוא חיזק קצה אחד לשיניו הקדמיות וקצה שני לעץ נאררה הגדול. ואז לקח תנופה ורץ מהר כמה שרק יכול היה, כדי שהחבל יוציא את השיניים. אך השיניים נשארו בפה ורק שורשי העץ נקרעו והעץ ונפל.

בסוף עשה בניטו את התוכנית המבריקה ונועזת ביותר. הוא ניגש לתחנת רכבת, שם קשר את עצמו לעמוד בטון וחיזק קצה אחד של החבל לשיניו הקדמיות. במשך שלושה ימים ושלושה לילות חיכה לרכבת וכשהיא בסוף הגיעה זרק את הקצה השני של החבל כמו פלצור על מצמד הקרון האחרון. "סוף-סוף" אמר "אתפטר מהשיניים האלה."
הרכבת התגלגלה קדימה, משכה, נעצרה,משכה שוב ובסוף התגלגלה שלוש וחצי פעמים. איזה אסון!
למזלם הגדול הנוסעים לא נפגעו, אבל הרכבת בעצמה...וי!
ושיני בניטו נשארו בפיו!

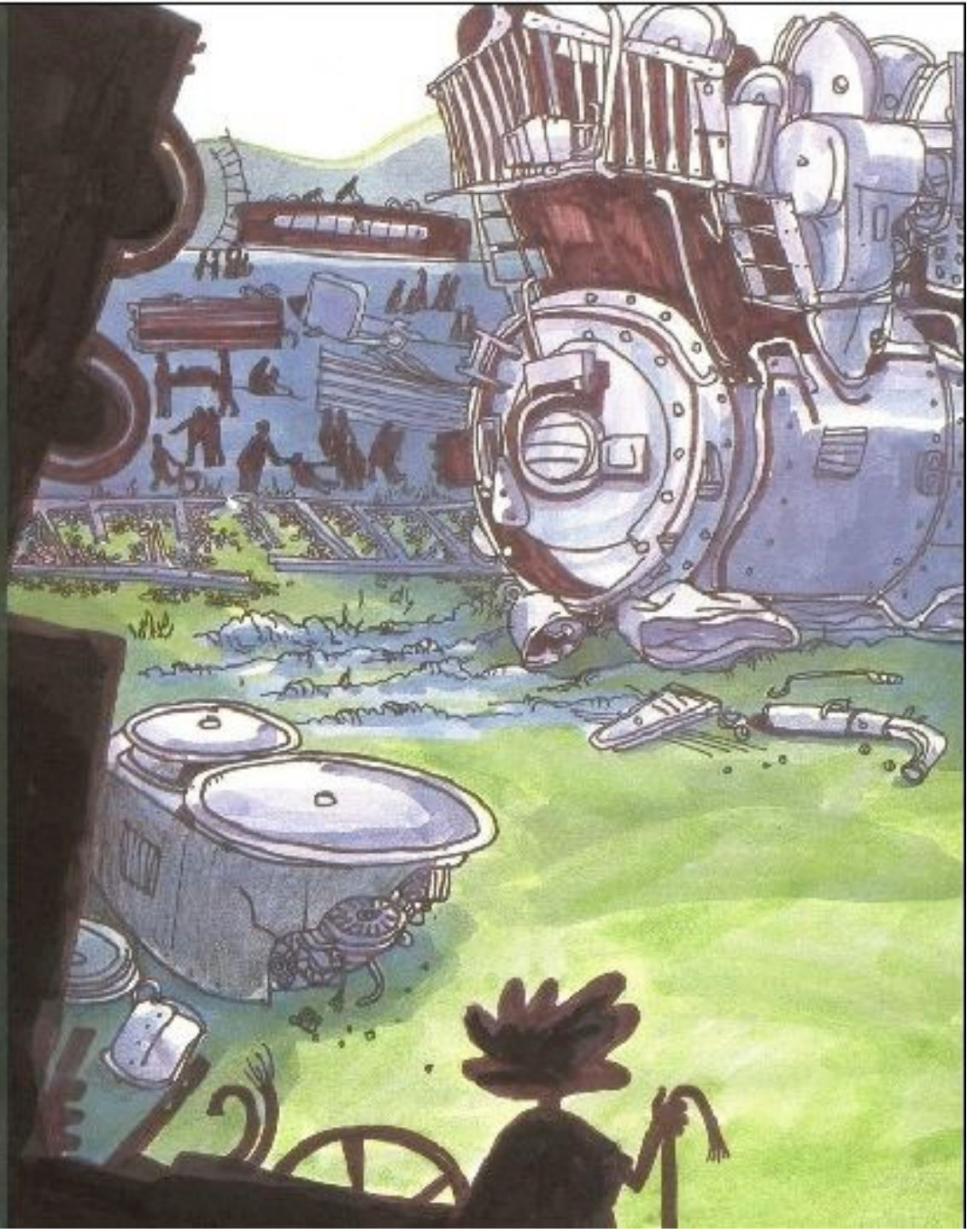

כן.
אילו דבר כזה קרה למישהו
בעל אופי חלש הסיפור שלי היה
נגמר כאן.
אבל גיבורנו בניטו היה מבורך
באורך רוח ובלב אמיץ.

אחרי תאונת הרכבת חזר בניטו לשדות הצנון הענק של הנזירות. שם הוא לעס צנון תוך מחשבות נוגות על גורלו.
אך אז הרגיש פתאום שבמקרה לגמרי לעס מהצנון פסל של ברבור!
הוא הופתע ששיניו הקדמיות המכוערות יכולות ליצור דבר יפה כזה!

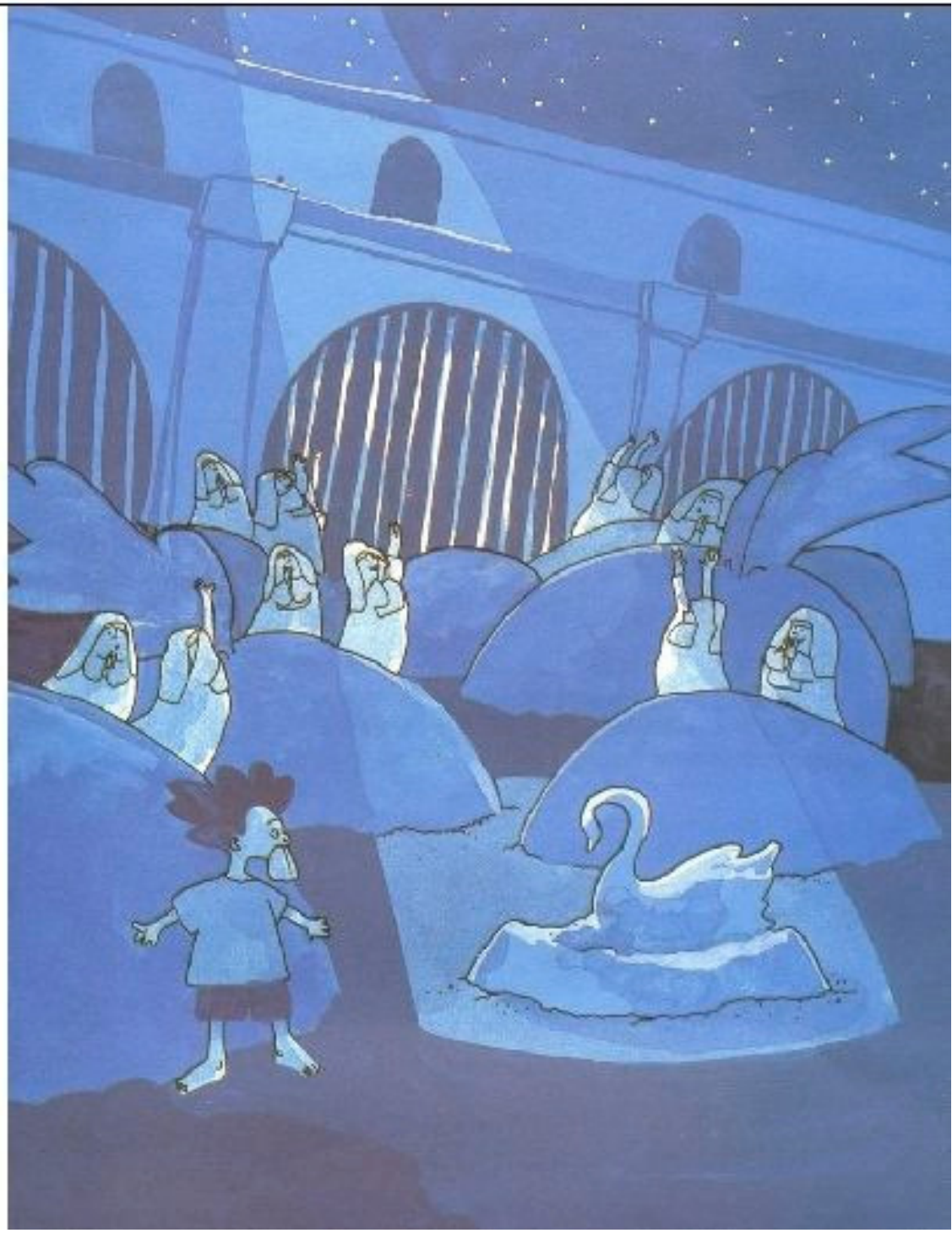

וכך מצא בניטו דרך נהדרת איך להפעיל את שיניו למטרה מועילה. הוא התחיל לייצר פסלים יפהפיים, פרחים מפירות, חיות מירקות, דמויות אנשים מקרח, ואפילו רהוט מעץ!

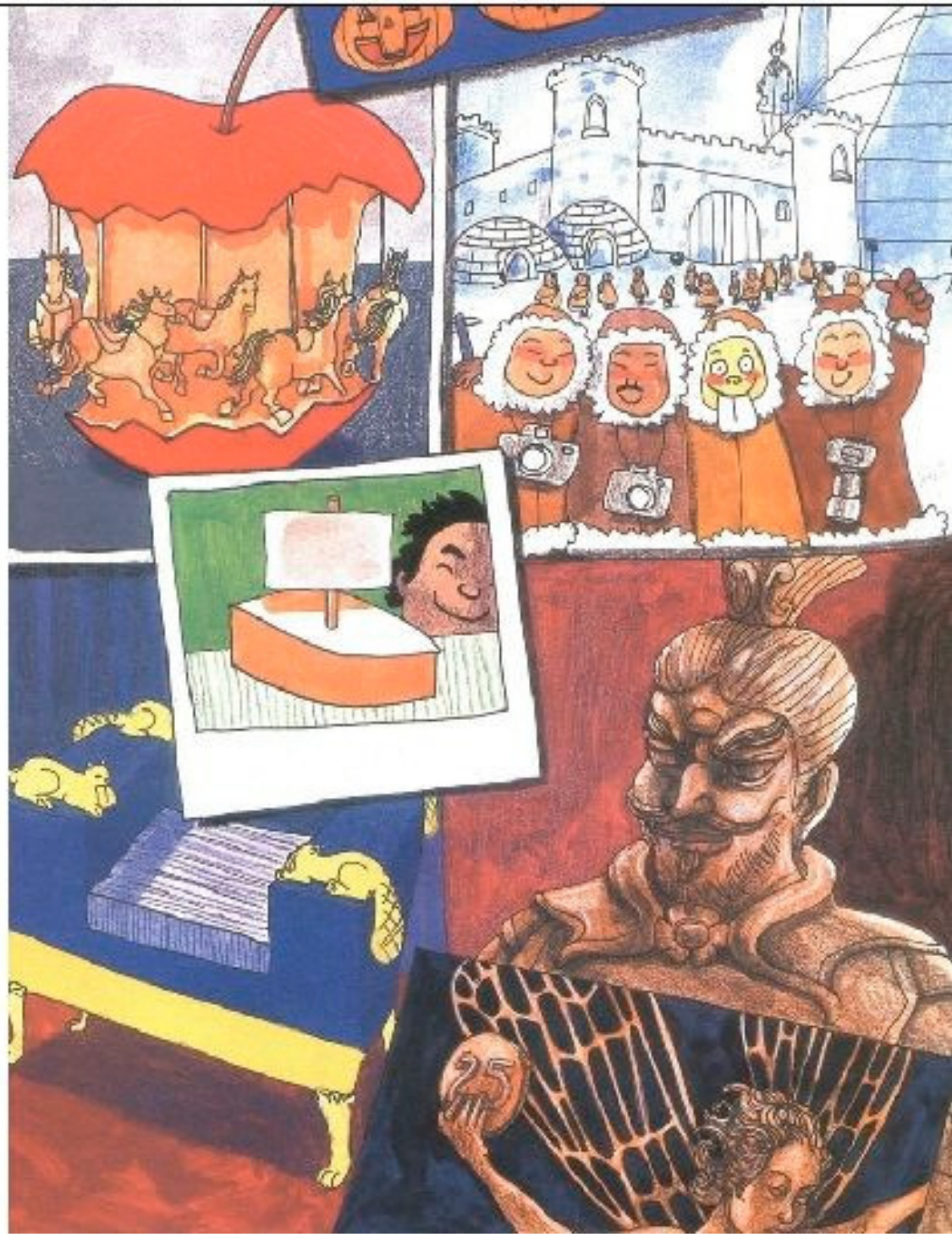

הוא פתח בית מלאכה "אוצרות פיסול בשיניים" והידיעה על כך התפשטה במהירות. באו אנשים מכל המדינה והופתעו מהרמה האסתטית והטעם הרב של עבודותיו. הכל נמכר במהירות. ובפעם הראשונה בחייו חייך בניטו ללא בושה את החיוך הרחב שלו, מלא שיניים.

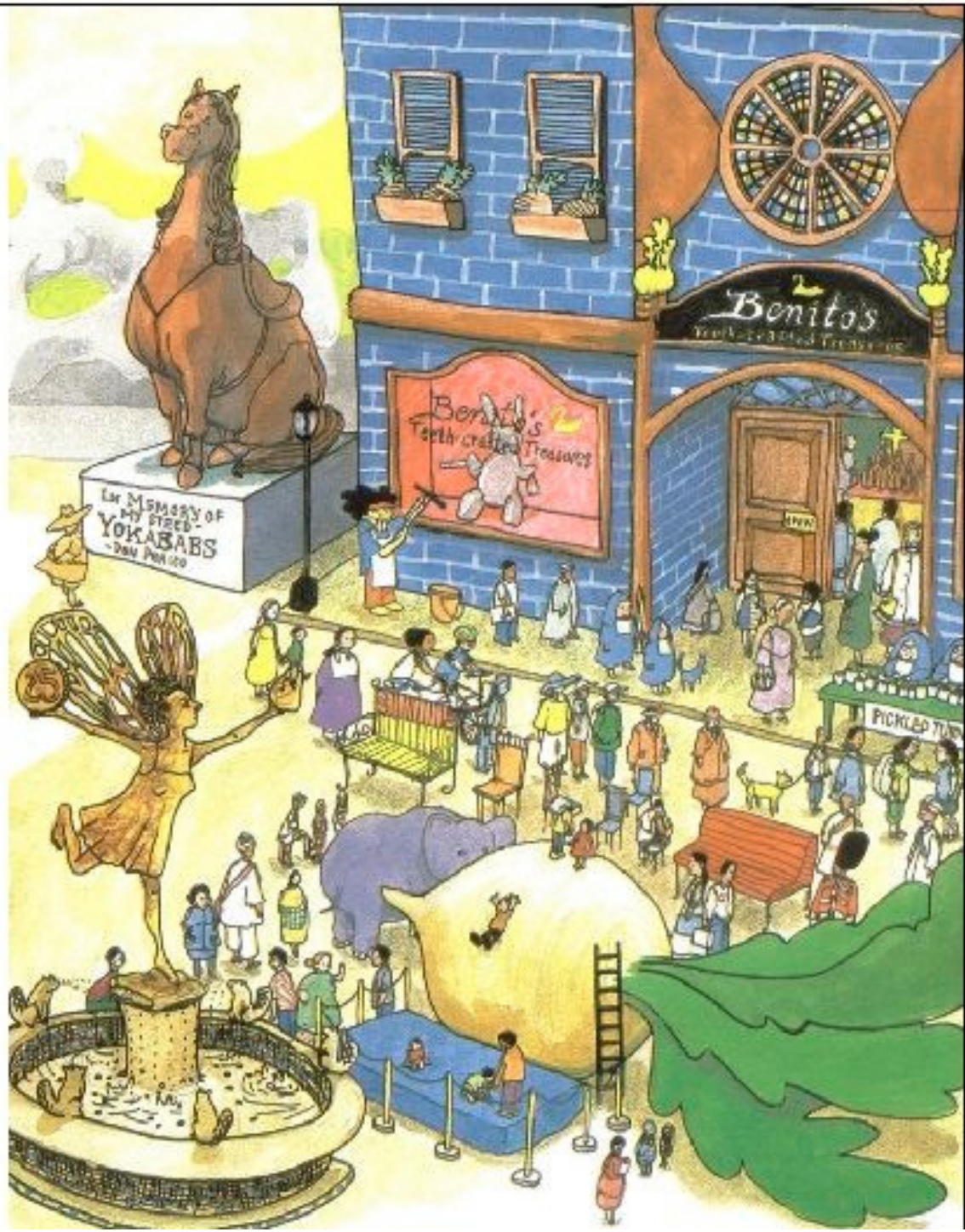

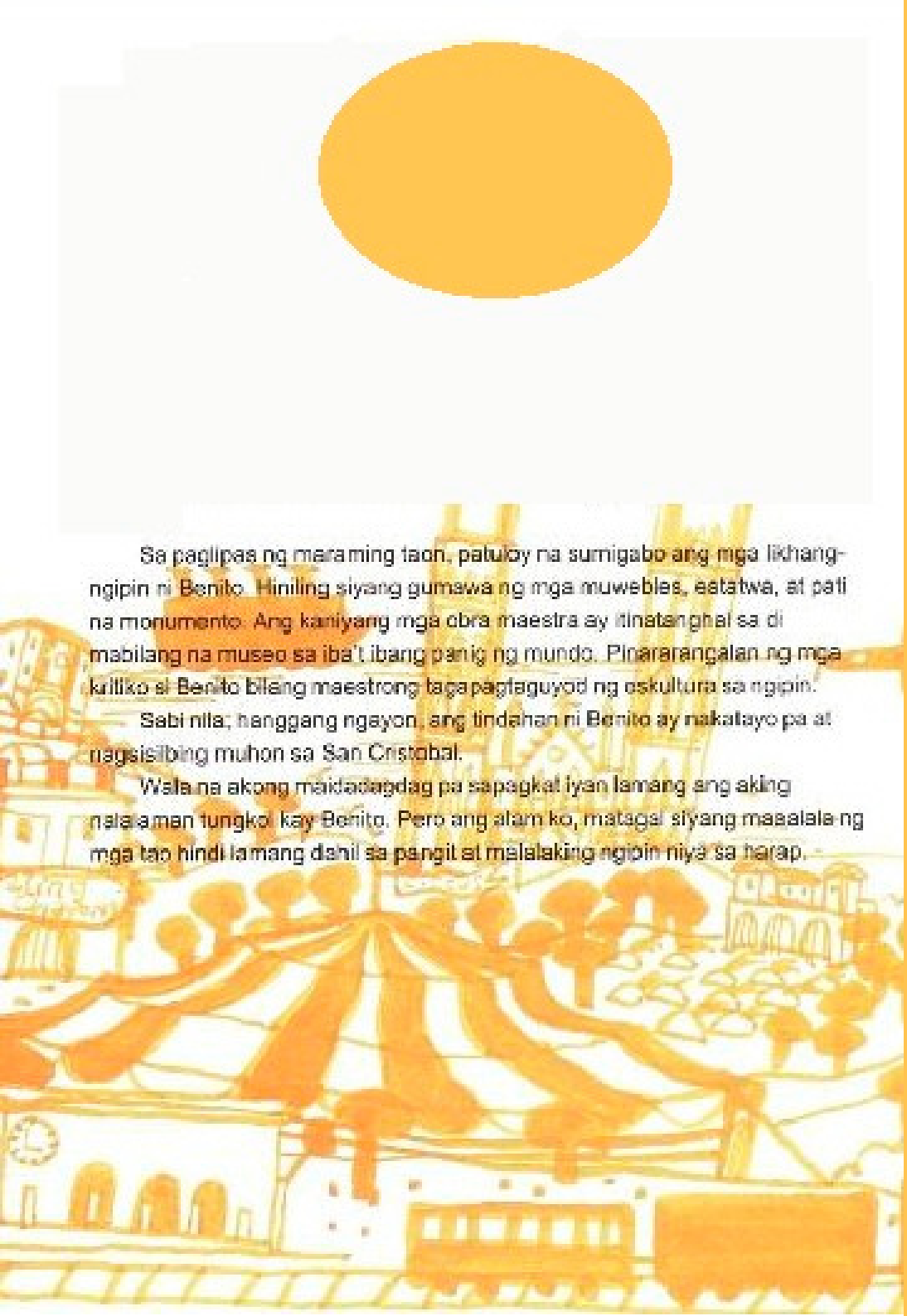

Sa paglipas ng mara ming taon, patuloy na sumigabo ang mga likhang-ngipin ni Benito. Hiniling siyang gumawa ng mga muwebles, estatwa, at pati na monumento. Ang kaniyang mga obra maestra ay itinatanghal sa di mabilang na museo sa iba't ibang panig ng mundo. Pinararangalan ng mga kritiko si Benito bilang maestrong taga pagtaguyod ng eskultura sa ngipin.

Sabi nila; hanggang ngayon, ang tindahan ni Benito ay nakatayo pa at nagsisilbing muhon sa San Cristobal.

Wala na akong maidadagdag pa sapagkat iyan lamang ang aking nalalaman tungkol kay Benito. Pero ang alam ko, matagal siyang maaalala ng mga tao hindi lamang dahil sa pangit at malalaking ngipin niya sa harap.

במשך שנים שגשגה אומנותו של בניטו. אנשים הזמינו אצלו רהוט, פסלים ואפילו אנדרטאות. יצירות פאר שלו מוצגות היום במוזיאונים בכל העולם. המבקרים משבחים את בניטו וקוראים לו החלוץ של פיסול שיניים.

אומרים שבית המלאכה של בניטו עומד עד היום וצוין כעצם תיירותי של העיר סאן קריסטובל.

זה הכל מה שאוכל לספר לכם על בניטו. אך אני בטוח שיזכרו אותו יותר מאשר את שיניו המכוערות שלו.